Początki wsi nie są dotychczas znane. W jej pobliżu (w ogierniczach) odkryto m. In. Grodzisko z XIII-XV w. Być może Dzidzice zostały założone jeszcze w średniowieczu (przed końcem XV w.), jednakże w zachowanych źródłach pierwsza wzmianka o nich pochodzi dopiero z 1531r. (Didzitz), następna zaś z 1534r (Dieditz). Nazwa miejscowości wywodzi się od nazwy osobowej Dziad. W końcu XIX w. zmieniona nazwie Dziedziitz na Sedschiitz.

Od XVI w. Dziedzice należały do dóbr Chrzelice, obejmujących 12 wsi wraz z lasami Chrzelickimi. Właścicielami owych rozległych posiadłości była m. In. Hrabiowska rodzina Dietrichsteinów. W 1783r.król pruski Fryderyk II, odkupił od hr. Dietrichsteina dobra Chrzelice wraz z należącą do nich wsią Dziedzice, która od tego czasu stała się własnością królewską. Jej ludność żyła z rolnictwa, XVIII i XIX w. także z wyrębu lasów, węglarstwa i smolarstwa. W 1783r. w Dziedzicach, będących już królewską posiadłością, było 17 kmieci oraz 14 zagrodników i chałupników. Kilkadziesiąt lat później (1843r.) było tu 55 posesji 512 mieszkańców (w tym 5 ewangelików): źrudło wymienia ponadto szynk, królewskiego podleśniczego, handlarza koni i kowala. Ewangelicy uczęszczali do kościoła w Krapkowicach, katolicy zaś do Racławiczek. Do Dziedzic należały wówczas kolonie: Smolarnia i Serwitut, będący własnością hrabiego Oppersdorwa z Głogówka (16 posesji i 161 mieszkańców-katolików oraz karczma), funkcjonowała tu też smolarnia stąd nazwa miejscowości.

W okresie I wojny światowej (1914-1918r.) wielu mieszkańców Dziedzic służyło bądź zostało powołanych do armii niemieckiej. Walczyli oni na różnych frontach (spośród nich zginęło 38). Ich śmierć upamiętnia pomnik z wyrytymi nazwiskami, imionami i roczną datą śmierci (analogiczne dane na owym pomniku dotyczą również poległych podczas II wojny światowej). Po zakończeniu I wojny światowej Polacy w Prudnickiem przystąpili do organizowania polskich rad ludowych i wysłali swych delegatów na obradujący w grudniu 1918r. w Poznaniu sejmik Dzielnicowy. Spośród 11 delegatów jeden reprezentował Dziedzice. W tymże okresie zaistniała również Prudnickiem, zgodnie z zarządzaniem z dnia 31 XII 1918 r. możliwość wprowadzenia języka polskiego do szkół na życzenie określonej liczby rodziców. W Dziedzicąch gotowość prowadzenie nauki języka polskiego wprowadził jedynie król Bełda. Dziedzice pozostały poza bezpośrednim zasięgiem walk zbrojnych w okresie powstań śląskich (1919-1921) podczas plebiscytu (20III 1921) we wsi za polską głosowało 321, za Niemcami 541 mieszkańców.

W okresie międzywojennym Dziedzice przeżywały zastój gospodarczy, silny był tu ruch zarobkowy. Dawanie o tym świadczy zmniejszające się zaludnienie wsi. W 1925 r. mieszkało tu 1095 osób w tym 1011 mówiących po polsku i po niemiecku, 32-po niemiecku. Natomiast osiem lat później (1933r.). jednakże następnych latach liczba ludności nieznacznie zwiększyła się (1936r)1156 osób. Z zabytków największą chałupa nr. 15, zbudowana około połowy XIX wieku,

o drewnianej konstrukcji zrębowej z częścią murowaną, jedno traktowa z sienią pośrodku i dachem krytym strzechą.

W okresie II wojny światowej 47 tutejszych męższczyzn poległo na różnych frontach, walcząc w szeregach wermachtu. Dziedzice zostały zdobyte w toku operacji Opolskiej wojsk 1 frontu ukraińskiego pod dowództwem marsz. Iwona Koniewa ((15. 31. III 1945) Wieś opanowały w dniu 19 III pododdziały 80 Dywizji Piechoty płka Dmitrija Kkzniena z 43 korpusu piechoty gen. mjra Anatoliza Andrejewa (59 Armia pod dowudztwem lejtn. Iwona Korownikowa) w toku walk frontowych wieś została częściowo zniszczoną (większość mieszkańców jeszcze przed wkroczeniem czerwonoarmistów uciekła lub została ewakułowaną). W zdobytych Dziedzicach władzę sprawowała Armia czerwona w postaci Komendatury wojennej, którą była wojskowa okupacja struktura administerstracyjna. Grupą operacyjną polskiej administracji państwowej przybyła do Prudnika dopiero w dn. 11. 5. 45r. po zakończeniu działań wojennych okupacyjne władze wojskowe zorganizowały w pobliskim Korfantowie punkt etapowy, z którego wysyłano powracających do domów męższczyzn (także z okolicznych wsi) na roboty przymusowe do ZSRR. Co 8 lub 14 dni ekspediowano z Korfantowa od 250 do 400 męższczyzn, uprzednio aresztowanych przez NKWD i osadzonych pod strażą w miejscowej radzieckiej komendanturze wojennej. Ludzi tych kierowano pod eskortą o kolumnach mowszowych do oddalonego o 60 km Brzegu a stamtąd wywożono ich do zarządzanego przez radzieckie władze okupacyjne obozu przejściowego w Łabędach (obecnie część Gliwic) z tegoż obozu wywieziono wielu mężczyzn ze Śląska Opolskiego (w tym również z Dziedzic) do obozów pracy (targów) w głąb ówczesnego ZSRR. Na Syberię, Kral i Krym dotychczas zdołano ustalić tylko dwa nazwiska mieszkańców Dziedzic, którzy zmarli albo w czasie transportu do ZSRR. albo też na terenie tegoż kraju (jako robotnicy przymusowi) (byli to :Emanuel Hejna (ur. 1883r. w Dziedzicach i tam zamieszkały), internowany zapewne w końcu marca 1945r przez czerwono armistów kilka dni później (3 IV) wywieziono do obozu pracy przymusowej w ZSRR zmarł podczas transportu (15 IV 1945), za kijowem, a także Jan Magiera (ur 1891r) w Dziedzicach i tam zamieszkały). Internowany przez czerwonoarmistów dnia 3 IV 1945r zmarł ok. 15 X 1945r (czerwonka) w obozie pracy przymusowej w Czelabińsku u wschodnich podnóży Uralu. Podkreślić należy iż po wojnie zaludnienie wsi znacznie zmniejszyło się (część ludzi zbiegła przed frontem wschodnim i już nie powróciła do swej rodzinnej miejscowości, (część została wysiedlona w czerwcu 1946) kształtowało się ono następująco: 1950-528 mieszkańców. W 1970 r. z zachodów rolniczych utrzymywano się tu już tylko 35,2% osób, natomiast z zawodów rolniczych utrzymywało się tu już tylko 35,2% osób, natomiast w zawodach pozarolniczych – 64,8%, ludzi aktywnych zawodowo było 54,0%. Powyższe dane jednostkowe świadczą o tym, iż w tym czasie Dziedzice były już wsią posiadającą charakter przemysłowo-rolniczy. Wielu jej mieszkańców dojeżdżało do pracy w różnych zakładach przemysłowych w Krapkowicach.

W następujących latach obserwujemy kolejny spadek liczby ludności Dziedzic. Według stanu na dzień 30 VI 1996 r. wieś, liczyła 473,50 ha powierzchni gruntów, zamieszkało 471 osób.

W Dziedzicach aktualnie funkcjonują: szkoła podstawowa (3-klasowa) i przedszkole. Na leczenie szpitalne mieszkańców wsi kieruje się do Krapkowic i Gogolina.

Do dnia dzisiejszego mieszkańców Dziedzic kultywują śląski zwyczaj i obrzędy doroczne. Organizuje się tu m.in. wystawy kroszonek oraz stroików wielkanocnych.

Większość mieszkańców Dziedzic należy obecnie do mniejszości narodowej niemieckiej i posiada podwójne obywatelstwo: polskie i niemieckie.